

τοῦ ἱστοῦ τέχνασμα, καθησύχασεν ἐπὶ τέσσαρα ὄλα ἔτη τοὺς μνη-
στῆρας, ὥστε καὶ δικαίως λέγει περὶ αὐτῆς ὁ Ἀντίνοος,

Τυρῶ τ' Ἀλκμήνη τε εὖστέφανός τε Μυκῆνη,
τάων οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείη
ἔδῃ.

Ἰδ. Β. 122.

Ἀφ' ἐτέρου κοινῶς ἀνεγνωρίζετο ἡ ἀδυναμία, καὶ ἀνανδρία
τοῦ γυναικείου φύλου, ἀποκαλεῖ δὲ συνήθως ὁ Ὅμηρος τὰς γυναι-
κας ἀνάλκιδας. Ἰλ. Ε, 349. Τοῦτο ἐμφαίνεται καὶ ἐκ τῶν περι-
φρονητικῶν λόγων, οὓς ἀπευθύνει ὁ Ἐκτωρ τῷ Διομήδῃ,

. . . . Γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο
ἔρρε κακὴ γλήνη

καὶ αὐτῷ τῷ Πάριδι, Ἰλ. Λ. 389. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ παρα-
δείγματα ἀποτελοῦντα ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος τούτου. Οὕτως ἐπὶ
τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἡρακλέους ἐφαίνετο πόλις ἀλίσκομένη, ἧς τὰ
τείχη ὑπερησπίζοντο ἄνδρες, γυναῖκες, καὶ παιδία.

Τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
ρύατ' ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἄνδρες, οὓς ἔχε γῆρας.

Ἰλ. Σ. 515.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο ΕΡΩΣ.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.

Οἱ τὴν Ὀμηρικὴν ἐποχὴν προθύμως ψέγοντες συγγραφεῖς, καὶ
ιδίως ὁ Wood, ἰσχυρίζονται πρὸς τούτοις, ὅτι διετέλει τότε ἄγνωστος
ὁ ἔρως, ὁ ἀληθὴς οὗτος τοῦ σύμπαντος πλάστης καὶ κυρίαρχος,
καὶ ὅτι ἡ ὕλική ἡδυπάθεια ἦν ἡ μόνη συνδέουσα τὰ δύο φύλα
σχέσις. Ἀλλ' ὁ μετὰ προσοχῆς ἐτάζων τὰ πράγματα εὕρισκει,
ὅτι καὶ ἡ μομφὴ αὕτη τυγχάνει ἥκιστα δεδικαιολογημένη.

Καί, ναὶ μὲν, ἀσυνήθης ἦν ἴσως ἐν τῇ ὕγει καὶ ἡρωϊκῇ ἐκείνῃ
ἐποχῇ ὁ Πλατωνικὸς λεγόμενος ἔρως, ὁ παρεμφερὴς πρὸς τὰ ἐντὸς
τῶν θερμώνων φερόμενα ἄνθη, τὰ λεπτοφυῆ μὲν καὶ θαυμάσια, ἀλλ'
ἐμπαθῆ καὶ ἐφήμερα. Ἡ θεσπεσία αὕτη παραφροσύνη, ἀληθὴς ἐκνεύρι-

σις τῆς καρδίας, ἐστὶ θεθαίως προῖον προβεβηκότος πολιτισμοῦ, καὶ ἀρμόζει μᾶλλον εἰς τοὺς μυθιστορικοὺς ἱπποτικοὺς αἰῶνας, καὶ τὴν μελαγχολικὴν Γερμανίαν.

Ἄλλ' οὐδόλως ἐκ τούτου ἔπεται τὸ πεζὸν συμπέρασμα, εἰς ὃ καταλήγει ὁ WOOD. Ἄγνωστος ὁ ἔρως εἰς τὴν ὁμηρικὴν, ἢ οἶανδῆποτε ἄλλην ἐποχὴν; Ἀλλὰ τότε ποῖος ὁ μύχιος τῆς κοινωνίας δεσμός; Ποῖον τὸ λανθάνον αἷτιον πάντων τῶν ἐξωτερικῶν φαινομένων; Διὰ τί ἐπάλαισεν ἡ Πηνελόπη ἐπὶ εἵκοσιν ὄλα ἔτη πρὸς μυρίους κινδύνους, ὅπως μείνῃ πιστὴ τῷ πεφιλημένῳ συζύγῳ, καὶ τοῦτο μεθ' ὁμάδος μνηστήρων εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς; Διὰ τί αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεύς, μετὰ τοσαύτας περιπετείας καὶ πλανήσεις, ἐνθυμεῖται καὶ ποθεῖ ἀείποτε τὴν νόμιμον συμβίαν, καὶ εἰς αὐτὰς τῆς Καλυψοῦς τὰς τρυφερὰς ἀγκάλας, καὶ εἰς τῆς Κίρκης τ' ἀκόρεστα στήθη; Ἀλλὰ καὶ μόνη ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀδόλου, καὶ παραφόρου ἔρωτος τοῦ Ἑκτορος καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, καὶ οἱ σπαραξικάρδιοι θρῆνοι τῆς ταλαίνης συζύγου ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ πεπτωκότος ἥρωος, ἀρκοῦσι, φρονοῦμεν, ὅπως ἀνατρέψωσιν ἄρδην τὴν ἐν λόγῳ κατηγορίαν.

Ὁ ἔρως τοῦ Πάριδος καὶ τῆς Ἑλένης, αὐτὴ ἡ θάσις τῆς Ἰλιάδος, τί ἄλλο ἦν, ἐρωτᾷ ὁ WOOD, ἢ πόθος ἀθεμίτου ἡδονῆς. Ἡ ἀπάντησις φαίνεται ἡμῖν εὐχερῆς, καὶ ἐπιτρέπεται, πιστεύομεν, ἡ ἀμφιβολία, ἐὰν ἐκ τοιούτου μόνον ἀγομένη αἰτίου, ἀπεφάσισεν ἡ Ἑλένη, ἢ πικρότατα μετὰ ταῦτα θρηνοῦσα τὸ ἀμάρτημα αὐτῆς, τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ συζύγου, ὃν ἐτίμα, τοῦ τέκνου αὐτῆς, ὃ ἐλάτρευε, τῆς οἰκιακῆς αὐτῆς εὐτυχίας, καὶ τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς θέσεως, ὅπως δραπετεύσῃ μετὰ ξένου, ἀνταλλάσσουσα πάντα ταῦτα πρὸς τὴν αἰσχύνην. Καὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ Πάριδος, τοῦ ἐπισύραντος κατὰ τῆς οἰκογενείας, καὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα δυστυχήματα, τοῦ ἀψηφίσαντος τὴν ὀργὴν τῶν Θεῶν, πῶς ἄλλως ἐξηγεῖται ἢ ἀφροσύνη, ἐὰν μὴ ἐφέρετο ὑπὸ ἔρωτος παραφόρου, καὶ ἀπροσμάχητου διὰ δὴν ὥραίαν αὐτοῦ οἰκοδέσποιναν, ἔρωτος ὀλαστήσαντος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ κατὰ τὸ διάστημα τῆς παρ' αὐτὴν διαμονῆς καὶ μονώσεως, ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ συζύγου;

Καὶ ἀληθὲς μὲν ἐστίν, ὅτι οἱ δύο δραπέται κατὰ τὰς πρώτας τῆς φυγῆς αὐτῶν ἡμέρας προσήραξαν εἰς τὴν νῆσον

Κρανάην¹, ἥς τὰ φαιδρὰ ἄλση ἦσαν καταλληλότερα τῆς κοίλης νηὸς εἰς τὰς ἐρωτικὰς αὐτῶν διαχύσεις. Ἀλλὰ τὶ τὸ ἄπορον, καὶ τίς λάτρις τοῦ αἰθερίου ἔρωτος διαθεβαιοῖ ἡμᾶς, ὅτι ἐὰν συνέπλεε μετὰ τῆς ωραίας Ἑλένης παρὰ τὰς μαγικὰς ἐκείνας ἀκτάς, οὐδεὶς ὑπῆρχε προσαράξεως κίνδυνος; Πρὶν ἢ ὀριμὸς ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς ὁμηρικῆς ἐποχῆς ὁ WOOD, ἐπὶ τοιούτου στηριζόμενος ἐπιχειρήματος, παραβαλέτω αὐτὴν πρὸς οἷαν ὀήποτε ἐτέραν, καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέτεραν, ἥς τοσοῦτον ἐκθειάζομεν τὸν πολιτισμόν, καὶ εἰπέτω ἡμῖν ἐὰν φρονῇ, ὅτι ὁ μετ' ἐγγάμου γυναικὸς ἀποδιδράσκων ἀποδεικνύει, ὅτι οὐδὲν τρέφει πρὸς αὐτὴν ἀληθὲς φίλτρον, διότι κατέρχεται ἐκ τοῦ αὐτοῦ κόσμου τῶν ἀδελφικῶν αἰσθημάτων εἰς τὸν πραγματικόν. Ὅτι τοὺς δύο ἐραστὰς συνέδεεν ἀπ' ἐναντίας ἔρωτος ἄδολος, καὶ ἀκραιφνῆς, τεκμηριοῖ καὶ μόνῃ ἢ πιστῇ καὶ μακρὰ αὐτῶν συμβίωσις, ἐν μέσῳ τοσούτων καταστροφῶν. Ἡ Ἑλένη εἶχε στιγμὰς ἀπογνώσεως, καὶ διαρκῶς ταρασσομένη ὑπὸ τῆς τύψεως τοῦ συνειδότης, ὀνειδίζει τὸν δεύτερον σύζυγον, ἐπιστρέφοντα ἐξ ἀτυχοῦς πρὸς τὸν Μενέλαον μάχης. —

Ἦλυθες ἐκ πολέμου· ὥς ὄφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι
ἀνδρὶ δαμεῖς κρατερῷ, ὅς ἐμός πρότερος πόσις ἦεν.

Ἰλ. Γ. 429.

Ἀλλ' ὁ Πάρις, τὰ πάντα εἰς τὸν ἔρωτα αὐτοῦ θυσιάζων, πῶς ἀπαντᾷ αὐτῇ;

Μὴ με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσι θυμὸν ἐνιπτε.
οὐ γάρ πώποτε μ' ὦδε γ' ἔρωτος φρένας ἀμφεκάλυψεν,
οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
ἔπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροις νέεσσιν,
νήσω δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ.
ὥς σέο νῦν ἔραμαι καὶ με γλυκὺς ἥμερος αἶρεϊ.

Ἰλ. Γ. 446.

Πόσοι ἐρασταὶ τῶν σημερινῶν χρόνων ἔχουσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν τοιαύτας ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις!

Ἄλλως τε θρίθουσι τὰ παραδείγματα. Τίς ἀρνεῖται ὅτι ἔρωτος ἀληθῆς καὶ ἀκμαῖος ἦν ὁ τῆς Κλεοπάτρας πρὸς τὸν Φοῖβον, Ἰλ. Ι. 560, τῆς Ἀριάδνης πρὸς τὸν Θησέα, Ὀδ. Α. 322, καὶ τῆς Μη-

¹ Ἡ παρὰ τῶν Εἰβοιαν Μακρόνησος.

δείας, ἥτις ἐθυσίασε τὰ πάντα, ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰάσονα; Εἰς τοὺς ἐξῆς δὲ ὠραίους στίχους

οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
τῷ ὀαρίζεσθαι, ἅτε παρθένος ἡϊθιός τε,
παρθένος ἡϊθιος τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.

Ἰλ. X. 128.

τί ἄλλο ἐννοεῖ ὁ Ὅμηρος ἢ ἐρωτικὰς συνεντεύξεις ὑπὸ κρυφίας σκιάδας δρυῶν, κ' ἐπὶ τῆς χλοερᾶς κορυφῆς βράχου, εἰς οὗ τοὺς πόδας θόσκουσιν ἡσύχως τὰ ὑπὸ τῶν ἐρωμένων φυλαττόμενα ποίμνια; Ὁ περιπαθὴς ψίθυρος ἐρωτικῶν ἐκφράσεων, ὁ περιεχόμενος εἰς τὸ ἡδὺ καὶ ἄγνωστον ῥῆμα ὀαρίζειν, οὐδόλως μαλάσσει τὸν αὐστηρὸν ὁμηρολόγον;¹ Εἰς δὲ τὰς σχέσεις τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὴν Βρισηίδα, καίτοι μὴ περιοριζομένας θεθαίως εἰς πλατωνικὰς ἐκφράσεις αἰωνίας πίστεως, οὐδὲν διορᾷ ὁ ἐν λόγῳ συγγραφεὺς ἵχνος ἀληθοῦς, καὶ ταλαιπωρουμένου ἔρωτος; Ἡ ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ ὀργή, καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα ἔρις, συνετέλεσαν θεθαίως τὰ μέγιστα εἰς τὴν ὀλεθρίαν μῆνιν τοῦ Βασιλέως τῶν Μυρμιδόνων· ἀλλ' ἐξηγοῦνται ἄραγε οὕτως ἐπαρκῶς τὰ πικρὰ δάκρυα, ἅτινα χέει κατὰ τὴν ἀπαγωγὴν τῆς κόρης ὁ ἀδάμαστος ἥρως, καὶ ἡ ἐπιμονὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν ὀλεθρίων τῆς ἀποχῆς αὐτοῦ συνεπειῶν, ἐὰν μὴ ἔδακνε τὴν καρδίαν αὐτοῦ αἶσθημα σφοδρόν, καὶ ἀκοίμητον;

“Ὡς αὐτὸς ὁ ἔρως, οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, ἐξακολουθεῖ ὁ WOOD, ἦν πτωχή καὶ ταπεινή, ἐκ μιᾶς μόνης συγκειμένη φράσεως. Τὰ πάντα λέγονται ἄνευ πέπλου, αὐτοὶ δὲ οἱ ὁμηρικοὶ ἥρωες ἐξηγοῦσιν ἡμῖν ἀνεπιφυλάκτως, πῶς ἐννοοῦσι τὰς μεταξὺ τῶν δύο φύλων σχέσεις².” Καὶ ἀναμφισβήτητον μὲν ἐστίν, ὅτι ἡ Ὀμηρικὴ ἐποχὴ ἡγνὸς τὴν ἐπιτετηδευμένην λεπτότητα τῶν νεωτέρων ἡθῶν, καὶ μὴ αἰσθανομένη τὴν ἀνάγκην τοῦ περικαλύπτειν τὴν ἔννοιαν ὑπὸ ἀλλοσημάντους λέξεις, καὶ τετορνευμένας ἐκφράσεις, ἐξεδήλου αὐτὴν ἐν πάσῃ ἀπλότητι. Ἀλλὰ δικαιοῦμεθα ἄραγε ἀποκαλοῦντες αὐτὴν διὰ τοῦτο ἄσεμνον, καὶ ἀπολίτευτον, ἢ ὀφείλομεν μᾶλλον δίκαιον θαυμασμοῦ φόρον εἰς τὴν ἀπέριττον ἀγνότητα τῶν τότε αἰσθημάτων;

¹ HEYNE καὶ WOLF εἰς Ἡσιόδ. Θεογονίαν Σ. 35.

² WOOD, Essays Σ. 200.

Ἡ Εὔα ἐκαλύφθη διὰ φύλλου συκῆς μόνον ἀφ' οὗ ἐγεύθη τὸν καρπὸν τῆς γνώσεως, πιστεύομεν δὲ ὅτι ἀσυγκρίτως σεμνοτέρα ἐστὶν ἢ ἡμίγυμνος Ἀφροδίτη τῆς Μήλου ἢ σύγχρονός τις καλλονὴ ὑπὸ τὰ διαφανῆ, καὶ μεμελετημένα αὐτῆς τρίχαπτα.

Ποία ἐστὶν ἡ μία ἐρωτικὴ φράσις, ἣν ἐννοεῖ ὁ WOOD, ἀγνοοῦμεν, καθόσον οὐδεμία σχεδὸν ἐννοία ποικιλώτερον ἐκφράζεται παρ' Ὀμήρῳ· οὕτως ἔρως πυκινὰς γρένας ἀμφεκάλυψεν Ἰλ. Ξ. 294. ἔρω θυμὸν ἔθελχθεν Ὀδ. Σ. 212. Πόθος ἐρεῖ τελέειν ἐέλδωρ. Φιλότης ἐφήμερος κλπ. Παρατηροῦμεν δὲ μόνον, ὅτι ἡ λέξις ἔρως τυγχάνει συνηθεστάτη εἰς πάντα τὰ παρεμφερῆ χωρία, καὶ ὅτι οὐδὲν αὐτῆς καθαρώτερον, καθόσον συνεχῶς σημαίνει τὸ φίλτρον τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα, ἢ φίλων πρὸς ἀλλήλους. Ἀφ' ἐτέρου δὲ ὑπάρχουσιν ἀπ' ἐναντίας πολλαὶ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἐννοία κρύπτεται ἀληθῶς ὑπὸ τὴν φράσιν· οὕτως ἔργα, ἢ δῶρα Ἀφροδίτης. Φιλοτήσια ἔργα. Τὴν παρθενικὴν λύειν ζώην κλπ. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἀρχαῖοι θαυμάζουσι τὴν σεμνότητα τῆς ἐκφράσεως, “ἀσπάσιοι λέκτρον παλαιοῦ θεσμὸν ἴκοντο”, Ὀδ. Ψ. 296, ἥτις λέγεται περὶ τῆς πρώτης νυκτὸς τοῦ Ὀδυσσεύος καὶ τῆς Πηνελόπης, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ πολυμηχάνου ἥρωος. Πολύτιμον παρὰδειγμα τῆς ἐμφύτου εἰς τὴν ἐποχὴν σεμνότητος παρέχει ἡμῖν ὁ αὐτὸς Ὀδυσσεύς, ἀπομακρύνων, ὥς εἶδομεν, τὰς ὁμῶας τῆς Ναυσικάας, πρὶν ἢ λουσθῆναι, καίτοι ἐπέτρεπε τὸ ἐναντίον ἡ ἄκακος τῆς ἐποχῆς συνήθεια. Τὶ δὲ λέγει ἡμῖν ἡ Ἥρα, ὅτε ὁ ἐρωμανὴς Ζεὺς ἀγκὰς αὐτὴν λαδών, παρασύρει πρὸς τὰς κορυφὰς τῆς Ἰδῆς,

εἰ νῦν ἐν φιλότῃ λιλαίεαι εὐνηθῆναι
Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφονται ἅπαντα,
πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετῶν
εὐδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
πεφράδοι;

Ἰλ. Ξ. 335.

Μόλις δὲ πείθεται ἰδοῦσα, ὅτι ὁ νεφεληγερέτης ἐκάλυψε τὴν ἀσυνήθη ἐκείνην παστάδα διὰ χρυσοῦ νέφους, τοσοῦτον πυκνοῦ, ὥστε

. . . οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἡελίος περ,
οὐ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράσθαι

Ἰλ. Ξ. 345.

6*

Ποία δὲ ἀμίμητος τρυφερότης εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐκφράσεις, ἃς ἀπευθύνει ὁ Ἄναξ τῶν Θεῶν, ὅπως πείσῃ αὐτήν, εἰς τὴν ταλαντευομένην αὐτοῦ παράκοιτιν¹;

Οὐ γὰρ πώποτε μ' ὦδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν,
ὥς σέο νῦν ἔραμαι καὶ με γλυκὺς ἥμερος αἰρεῖ.

Καὶ ἐν ἑτέρᾳ δὲ περιπτώσει, ὅτε ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀφροδίτη συλλαμβάνονται εἰς τὰ ἄμματα τοῦ πονηροῦ Ἡφαίστου, καὶ συρρέουσι πάντες οἱ Θεοὶ εἰς τὸ χαλκοῦν αὐτοῦ δῶμα, ὅπως εὐφρανθῶσιν ἐπὶ τῷ παθήματι τῶν ἐραστῶν, αἱ Θεαὶ αἵτινες ὀλίγον ἐπὶ σεμνότητι διεκρίνοντο, μένουσιν οὐχ ἥττον ἐξ αἰδοῦς εἰς τὰ οἰκήματα αὐτῶν.

Θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ εἵκοι ἐκάστη.

Ὅδ. Θ. 324.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο ΓΑΜΟΣ.

ΓΕΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.

Ὅταν λαὸς τις παραδεχθῇ τὸν νόμιμον γάμον, τὴν θάσιν ταύτην τῆς οἰκογενείας, καὶ ἐπομένως τῆς κοινωνίας, ἀρθῇ δὲ μέχρι τῆς μονογαμίας, παρέχει ἀσφαλῆ τῆς εὐγενοῦς αὐτοῦ καταγωγῆς ἐχέγγυα, καὶ θεωρεῖται δικαίως ὡς ἀφίχθεις εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν πολιτισμοῦ. Ἐν τῇ Ὀμηρικῇ ἐποχῇ εὐρίσκομεν ταῦτα πάντα, ὡς ἔθιμα ἐδραῖα καὶ πατροπαράδοτα.

Ἡ ἱερότης τοῦ γάμου, γενικῶς ἀναγνωριζομένη, διαλάμπει πανταχοῦ τῶν ἐπῶν. Αὐτοὶ οἱ Θεοὶ θεωροῦνται προστάται τοῦ ὕμεναίου, καὶ λέγονται παρέχοντες εἰς τοὺς θνητοὺς τὰς συζύγους αὐτῶν. Αὐτοὶ εἰσιν οἱ εὐλογοῦντες τοὺς γάμους τῶν εὐνοουμένων αὐτῶν, Ὅδ. Δ. 208, οἱ ὀρίζοντες τὸν ἀριθμὸν τῶν τέκνων, τῶν

¹ Miror verecundiam Hom. versorum, qui pro illa aetate castissimi sunt. Heyne ad Il. XIV. 328. Ἦτοι — θαυμάζω τὴν αἰδημοσύνην τῶν Ὀμηρικῶν στίχων, οἵτινες διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰσὶ σεμνότατοι.

